

godt dette aparte Væsen fra andre af Egnens unge Piger, der havde været paa Højskole. Man vidste, at der altid skulde hengaa nogen Tid, inden de unge igen fandt sig tilrette i de jævne, dagligdags Bondeforhold.

... Imidlertid var Klokken bleven fem, og Kapellanen havde endnu ikke indfundet sig. Blandt den Flok Mænd, der med Væver Hansen i Spidsen havde samlet sig henne ved Indgangsdøren for at modtage ham, begyndte der at spores nogen Ængstelse. Man vidste, at der i den sidste Tid havde hersket et meget spændt Forhold mellem Provst Tønnenes og Kapellanen, efter at dennes Omgang med Væver Hansen og andre bekendte Skibberuppere var bleven Provsten bekendt. Og nu ængstedes man for, at Tønnenes — trods alle Forsigtighedsforanstaltninger — i Utide skulde have faaet Nys om denne Sammenkomst og i sidste Øjeblik ligefrem forbudt Hr. Hansted at give Møde.

II

Endelig saaes en ensom Skikkelse oppe paa Strandbakkerne. Det var Emanuel. Han bar en lys Sommerfrakke over den ene Arm og gik med hastige Skridt ned mod Byen. Da han fik Øje paa den ventende Skare udenfor Forsamlingshuset, fremskyndede han yderligere sin Gang, og et Par Minutter efter stod han ved Indgangsdøren. Hans Ansigt var blegt trods Varmen og den hurtige March; Trækkene nervøst urolige. Med tavse Haandtryk hilste han temmelig aandsfraværende paa Væver Hansen og et Par andre af de omkringstaaende Mænd, hvorpaa han straks traadte ind i Salen.

Her forstummede øjeblikkelig al Samtale. Rundt om langs Væggene strakte man Hals for at komme til at se. Med sine lange, abeagtige Arme banede Væver Hansen ham Vej gennem Mængden og førte ham op til den øverste Ende af Salen, hvor han bød ham Sæde paa Hæderspladsen, en gammel Kurvestol med hullet Sæde. Efter at der var vekslet et Par Ord imellem dem, besteg Væveren Talerstolen og trak en Sangbog frem af sin Baglomme. Med Bogen mellem Hænderne stod han nogle